

gnoja izviševati; 2) če se more za prezračenje bleva skrbeti in 3) če gospodar ima obilo stelje.

Za hišne potrebe kaj.

* *Otemnele šipe na oknih se dadó zopet svetle narediti, če se večkrat s frišnimi koprivami drgnejo.*

Letni zbor

Kranjsko-primorskega gozdarskega društva.

Za letošnje zborovanje tega društva je izbran Bled (na Mlinu). Prva dva dneva, to je, 15. in 16. dan tega meseca sta odločena za mnogotere ekskurzije, 17. dan oktobra pa za obravnave 7 različnih predmetov po določenem programu, v katerem se nahajajo vprašanja: kakošne skušnje imamo na Kranjskem in Primorskem o cenitvi bukovega lesa in kako bi se dal morebiti bolje ceniti? — Kako bi se dal sedanji način trebežnega poseka gozdov na Kranjskem in Primorskem vrediti itd.? Določilo se bo tudi, kje ima prihodnje leto društva letni zbor biti.

Šolske stvari.

„Vdovsko učiteljsko društvo“ — „slovensko učiteljsko društvo“ in pa „narodna šola“ na Kranjskem.

(Konec.)

Ker nekaterim bralcem „Novic“ namen društva „narodna šola“ morebiti ni do dobrega znan, naj jim povemo, da ima ono društvo nekako enakost z našo velecenjeno „Mohorjevo družbo“, se vé, da le na drugem polji. Enako marljivi čebelici nabira tudi ono od udov društva in od dobrotnikov denarne doneske, nakupuje na debelo razno šolsko blago, na priliko, šolske knjige, papir, peresa, svinčnike, črtalnike, lepopisne, pravopisne in risanske zvezke (teke), računske stroje, fizikalna učila, bralne skrinjice itd., ter jih razdeljuje slovenskim šolam za revne otroke. Sklep računa „Narodne šole“, ki se je tudi tiskan nazočim gospodom razdal (priobčil ga je tudi 19. list „Uč. Tovarša“), kaže od 28. septembra 1876. do 27. septembra 1877. l. prihodkov 676 gold. 78 kr., stroškov pa 517 gold. 18 kr. Kot največega dobrotnika tega društva v preteklem letu moreta se imenovati: „narodno predavanje v Ljubljanski čitalnici“, kar je društvu dalo dohodkov 142 gld. 10 kr., in pa častita Ljubljanska hranilnica, ki mu je darovala 100 gold. Čast, komur čast! Za take znamenite milodare naj govori pred vsem svetom javna zahvala. Ne moremo si pa kaj, da ne bi „Narodne šole“ toplo priporočili vsem onim, ki jim je Bog dal sredstva, da morejo take naprave zdatno podpirati, pa tudi onim, ki imajo sploh usmiljenje do ubožne šolske mladine, ker s tem lahko veliko pripomorejo k pospeševanju poduka in omike med našim narodom. — Tudi bi bilo želeti, da bi gg. gostilničarji po mestih in deželi, ki se svojega rodoljubja in narodnosti ne sramujejo, izpostaviti dovolili v svojih gostilničnih prostorih na primernem kraju „nabiralne skrinjice“ (Sammelbüchsen), katere društvo „narodne šole“ vsakemu rado pošlje, ki se za to oglasi. Dostavili bi le še nasvêt, naj bi se pri osnovi novih takih skrinjic napravil na zunanji strani napis: „Milodari za ubožno slovensko šolsko mladino“, ali pa naj bi se posebej na-

pravili taki napisi na papir, vložili se v okvir in pod steklo, ter obesili se nad nabiralno skrinjico. Marsikak sold bi morebiti cepnil v take nastave. Pregovor pravi: „kdor prosi, slobodno nosi“, in mi menimo, da bi mnogo tacihi skrinjice po vsej deželi dalo precej prihodkov dobri in koristni stvari, „narodni šoli“ namreč.

Želeti bi bilo dalje, da se tudi pri oporokah (testamentih) ta in uni tega društva s kakim doneskom spomni.

Sploh menimo, da je letošnje zborovanje omenjenih treh društev na deležnike naredilo vtis, na vsako stran koristen in prijeten, ki jim ostane v milem spominu. Stavili bi sto na eno, da marsikak učitelj bi bil prišel še blizo, ko bi se bil nadjal tako mikavnega izida.

Po skončanem zborovanju so se družbeniki združili v Virantovi gostilni k skupnemu obedu, kjer je vladalo med vsemi tako iskreno in srčno prijateljstvo, da je moralo vsacega v dno duše veseliti, kdor je videl prijazno družbo. Po obedu, med katerem je bil dospel iz slovenskega Štajarskega od prijateljske roke po telegrafu pozdrav, šli so se še zbrani tovariši s preč. gosp. proštom dr. Jarcem skupno fotografirat. Ta slika bo gotovo vsakemu izmed nazočih ostala drag spominek na koristno in prijetno dovršeni dan.

In k sklepu rečemo: Bog daj, da bi k letu osorej o zborovanju omenjenih treh društev videli v Ljubljani zedinjene zopet vse letošnje sodeležnike, in poleg njih še mnogo mnogo družih sobratov. Naj tako bo!

—k.

Zabavno berilo.

Obrazi iz življenja.

III.

Odgoja po módi.

(Dalje.)

Ali še ni dosti nesreče in sramote na Gosarjevi hiši? Kaj pomeni to, da Fredi v meščanski obleki nekoga večera pozno plane v sobo gospé Gosarjeve? Ves plah, prepaden je in prva beseda: „Mati, denarja! Sicer sem pogubljen.“ Gospej Gosarjevi stopijo oči skoro iz jamic. „Kaj si storil, Fredi!“ „Brž je povedano. Za mano so, sledé me!“ — „Kaj blodiš? Kdo je za tabo? kdo te sledi?“ — „Policija, vsi, vsi. Le denarja, veliko denarja, da morem na morje. Če me zasačijo, mi je dolga ječa gotova.“

Gospej Gosarjevi stopi mrzel pot na čelo, sapa jej zastaja. „I, kaj se ti je zgodilo, moj sin?“ — „Igrali smo. Jaz sem zgubil veliko, več, kakor sem imel. Prosim prijatelja, naj mi posodi par stotakov. Tega ni hotel. V nagli jezi potegnem sabljo in ga prederem. To je vse.“

Gospá Gosarjeva se zgrudi na tla. Fredi jo vzdigne in jej upije na uho: „Denarja, denarja! Čuješ, mati? Ali naj tvojega sina zgrabijo in zapró v ječo? Ali boš prestala to sramoto?“

Gospá se probudí. „Proč, proč! Dosti nesreče je že! Jaz nimam denarja.“ — „Nimaš denarja? Tudi za tvojega Freda ne?“ — „Idi k očetu“, diha nesrečna mati, „jaz nimam nič več.“ — „Tedaj naj me primejo!“ „Oh, preveč, preveč je tega“, puhti iz vihtečih prs in gospá Gosarjeva zopet v omedlevico pade.

Fredi se divjih in strašnih očí ozré po sobi. Naglo šine proti vratam očetove sobe. Zaklenjena so. „Kdo je?“ se čuje Gosarjev glas. „Jaz, tvoj sin Fredi.“ — „Jaz nimam nobenega sina več.“

*